మనీషి

– పి.చంద్రశేఖర అజాద్

(1991 ఏప్రిల్ నెల చతుర నుంచి రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రణ)

(గత సంచిక తరువాయి)

మనిషి కొన్ని కొన్ని కోల్పోయినప్పుడు వాటి విలువ తెలుస్తుంది. సులోచన తన జీవితంలో ముందు తండ్రిని కోల్పోయింది. అందువలన తన కోర్కెలు కోల్పోయింది. కొద్దికాలం పాటు జీవితం విధించిన కఠినమైన పరీక్షలకు మరికొన్ని స్పందనలు కోల్పోయింది. వీటన్నింటికీ పరాకాష్టగా తన బిడ్డను కోల్పోయింది.

ఆమెకు జీవితమంతా అలాంటి ఘటనలే ఎదురయ్యాయి. తన పేగు తెంచుకు పుట్టి, తన స్తన్యంతో పెరిగి 'అమ్మా' అంటూ హృదయంలో తలదాచుకునే తన ముద్దుల బిడ్డ దూరం అయితే తను ఎంతగా క్రుంగిపోతుందో తనకు మాత్రమే తెలుసు. ఆ రంపపు కోతనుండి బయటపడి, ముందు తన భర్తను మామూలు మనిషిగా తీర్చిదిద్దుకోవటం..

కొన్ని పోరాటాలుగా అనిపించవు. అవి అదృశ్యరూపంలో ఉంటాయి. మరీ ముఖ్యంగా శరీరాన్నీ, మనసునూ మనిషి అదుపు చేసుకుంటూ, తాను ఎన్నెన్నో దిగమింగుతూ చేసే పోరాటం మాత్రం సామాన్యమైంది కాదు.

సులోచన అందుకే చాలా పాఠాలు నేర్చుకోగలిగింది. అందుకే మనుషుల ప్రవర్తనలలోని విభిన్న కోణాల్ని ఆమె అంచనా వేయగలదు. తనేం చేసినా ఇతరుల ఆనందం దృష్టిలో ఉంటుంది.

అంతకు మించిన విషయం సులోచన తను చేసే పనులన్నింటిలోనూ తను గొప్ప తృప్తిని అనుభవిస్తుంది.

ఆమెకు ఇంకా చాలా ఆలోచనలున్నాయి.

మావగారి చేతులమీదుగా ఇంట్లో పనివారికి డబ్బులు ఇప్పించాలనుకుంది. ఇంతకాలానికి తమ ఇంటిలో తమతో కలసి కొద్దిరోజులైనా ఉన్నారు. ఆయనకు ఏది ఇష్టమైతే అది పెట్టాలని తను ఆరాటపడింది. అయితే ఆయనకు ఇష్టం అంటూలేదు.

బతకటం కోసం తినేటటువంటి మనిషి తన మావగారు. మానవుల్లో కొందరు భోజన ప్రియులుంటారు. అందులోనూ గ్రామాల్లో కొందరు తమ భోజనం విషయంలో ఎంతగా ఆరాటపడతారో తనకు తెలుసు.

ఇక్కడ కూడా కొంతమంది భోజనం విషయంలో రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు చేస్తుంటారు. అయితే వారి అంతరంగిక ప్రపంచంలోకి తొంగి చూసినపుడు విభ్రాంతికరమైన వాస్తవాలు తెలుసుకుంది సులోచన.

అందుకే ఒకరి భోజనపు అలవాట్ల మీదనో, ఆచార వ్యవహారాల మీదనో ఆమె త్వరపడి మాట అనదు.

జీవితం కొంతమందిని అసూయలోకి నెడితే, మరికొంతమందిని సంమయమనంలోకి తోస్తుంది.

తన మావగారికి తమ టేబుల్స్ అవసరంలేదు. తమ గాజు, పింగాణీ పాత్రలు అవసరం లేదు. చల్లని నీళ్ళు అవసరంలేదు. ఆయనకోసం ప్రత్యేకంగా చేయించిన పీట. కొత్తగా తెప్పించిన కూజా, నీళ్ళకు మట్టికుండ. హోటల్‌నుండి తెప్పించిన అరటి ఆకు ఇవన్నీ భూషయ్యగారు గుర్తించాడా లేదా అనేది ప్రశ్నకాదు. ఆయనకు ఓ సహజ వాతావరణం కల్పించటానికి ఆమె తాపత్రయం మాత్రమే. అత్తయ్యకు తిరిగి కొన్ని చీరలూ, జాకెట్లు తీసుకుంది. ఆమె కోసం ప్రత్యేకంగా కుంకుమ ఖరీదు చేసింది. ఆమె ధరించే గాజుల కోసం షాపుల చుట్టూ తిరిగింది. ఆమె తను నోరు తెరిచి చెప్పినా, చెప్పకపోయినా ఆ అర్థం ఒకటే.

"ఇంతకాలం మీరు మాకోసం బతికారు. ఇప్పుడు మీ కోసం మమ్మల్ని బతకనీయండి" అని.

మానవుడు సేదదీరేది ఖచ్చితంగా ఇక్కడే. సుదీర్ఘకాలం మనిషి శ్రమించాక, శక్తులు హరించుకుపోతున్నాక తన బరువును వారసులకు అప్పగించి తీరాలి. ఆ బరువును అందుకోవటానికి వారసులూ ముందుకు రావాలి. ఆ రాత్రి ఆమె తన పనులన్నీ ముగించుకుని భర్త దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి..

ఊహించని సంఘటనలు జరిగిపోయాయి.

ఒక్కసారిగా నగరం మీద దానవత్వం విరుచుకుపడింది. ఇంకా తమ తమ నివాసాలకు ప్రజలు చేరకముందే నగరంలో మానవుడు నిర్మించుకున్న ఆధునికత మిరుమిట్లు గొలుపుతుండగానే పెను ఉప్పెన పెటిల్లున మంది.

ఆ సమయంలో భూషయ్యగారు నిద్రపోతున్నారు.

ఆయన మెదడు జరిగిపోయిన సంఘటనల్ని మననం చేసుకుంటుందా?

జరగబోయే బీభత్సాల్ని ఊహించుకుని తల్లడిల్లుతోందా?

ఏమో ఎవరు చెప్పగలరు? మనిషికింకా అసాధ్యమైనవి ఈ ప్రపంచంలో అనేకం ఉన్నాయి.

నిద్రిస్తున్న మనిషీ, మరణిస్తున్న మనిషీ ఒకేలా ఉంటారు. అయితే నిద్ర తాత్కాలికం. మరణం శాశ్వతం..

మనిషి నిద్రిస్తున్నాడో, మరణిస్తున్నాడో దూరం నుండి చూసి తెలుసుకోవటం కష్టం. అందుకు తప్పనిసరిగా కొన్ని పద్దతులు ఉపయోగించాల్సిందే. ఆ రాత్రి చాలాసేపు దంపతులిద్దరూ తమ గదిలో మధనపడుతుమగా భూషయ్యగారు మాత్రం ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నారు.

ఒకటి రెండుసార్లు వారు బయటకు వచ్చి చూశారు. అయినా ఎలంటి అనుమానం కలగలేదు.

ఆయన్ని చూసి సులోచన జాలిపడింది. భర్తతో అంది.

"ఉదయం మావగారు లేచాక ఇంక ఆయన్ని ఊహించుకుంటుంటే నాకు చాలా బాధగా వుంది. రోజూ స్వప్నతో కబుర్లు చెప్పందే పడుకోని ఆయన ఈరోజు ఎవరితో మాట్లాడకుండా వెళ్ళి పడుకున్నారు" అంది.

ఆయనతోపాటు అందరూ గమనించని అంశం ఆ రోజు ఆయనకు తన లాల్చీతో అవసరం రాలేదు.

"స్వప్న తాతయ్యని లేపి మాట్లాడతానంటూ గొడవచేసింది. నేను వద్దని కోప్పడ్డాను. 'పొద్దున్నే పోతాడుగా' అంటూ కుర్చుంది. అయినా కూడా ఆయన్ని విసిగించొద్దని చెబితే బలవంతం మీద ఊరుకుంది"

సాంబశివరావ్ తలూపుతూ ఆలోచిస్తున్నాడు.

"అయినా ఈ కర్ఫ్యూ ఎన్నాళ్ళవరకూ ఉంటుందంటారు?" అంది.

"ఏమో ఎలా చెప్పగలం?"

"మరి మావయ్యగారు ఎప్పుడు బయలుదేరటం?"

"అది మన చేతుల్లో లేదుగా."

"కనీసం బస్స్టాండ్ వరకైనా వెళ్ళగలిగితే ఏదో రకంగా వెళ్ళొచ్చు."

"నిజమే. అయితే సమయానికి మన దగ్గర కారు లేకపోయిందిగా."

"ఇంక ఆయనతో గొడవే" అంది దిగులుగా.

"సరే.. నాలుగు రోజులు అందరితోపాటు ఆయనకూడా భరిస్తాడు. ఏం చేస్తాం?" అన్నాడు సాంబశివరావ్.

"పడుకుందామా?" అన్నాడు సాంబశివరావు.

"నాకు నిద్ర రావటం లేదండి"

"ఎందుకని?"

"భయంగా ఉంది. చాలా చాలా భయంగా ఉంది."

"నీక్కూడా భయమా?"

"అవునండీ ఇవన్నీ చూస్తుంటే నాకే ఇంత భయం. ఇప్పటివరకూ మీకు చెప్పటంలేదుగానీ నాలో రోజు రోజుకీ భయాలు పెరుగుతున్నాయి."

రావు సులోచనని చూస్తున్నాడు.

"ఉదయం మీరూ, స్వప్నా బయటకి వెళ్తున్నారు. తిరిగి ఇంటికి వచ్చేదాకా నాకు ఆందోళనే. మీకు ఏదైనా జరగవచ్చు. స్వప్నను ఎవరైనా ఎత్తుకుపోవచ్చు. లేదా మీ వెనక నుండి ఎవరైనా వచ్చి పొడిచి పారిపోవచ్చు. మీ కారు వెళ్తుంటే రోడ్లమీద బాంబులు బద్దలై కారూ, మీరూ ముక్కలైపోవచ్చు. ఏ పక్కనుండో ఓ రాయి వచ్చి మీ తలను బద్దలు చేయొచ్చు. నాకు తరచుగా ఈ ఆలోచనలొస్తున్నాయి."

"ఏం కాదు. నువ్వు అనవసరంగా భయపడుతున్నావు."

"కాదనకండి. నేను అంగీకరించను. నేను చెబుతున్నవన్నీ ప్రతిరోజూ ఎక్కడో ఓ చోట జరుగుతున్నాయి. అది రేపు మనకే జరగదని గ్యారంటీ ఏమిటి?"

"మరిప్పుడేం చేద్దాం సులోచనా?"

"మనం ఈ నగరం విడిచి వెళ్ళిపోదాం" అంది సులోచన.

ఆమె ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు చాలా దిగులుగా కనిపించింది. రెక్కలు తెగిన పక్షి ముఖంలో కనిపించే బాధ సైతం చోటుచేసుకుంది.

"సులోచనా" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును మనం ఈ నగరం విడిచి వెళ్దాం."

"ఎక్కడికి.. ఎక్కడికి వెళ్దాం?" అన్నాడు అయోమయంగా.

"ఎక్కడికైనా.. భయాలు లేని చోటికి."

"సులోచనా ఏమిటిలా కొత్తగా మాట్లాడుతున్నావ్?"

"నేను కొత్తగా మాట్లాడటం కాదు. నాకు తెలుసు. మనం ఈ నగరం ఎలా వచ్చామో. ఈ నగరం మీద చాలా ఆశలు పెట్టుకుని వచ్చాం. చాలా ఘర్షణలు అనుభవించాం. రేపు ఎలా ఉంటుందో అనే భయంతో మనం విలవిలలాడిపోయాం. మీరు ఈ నగరంలోనే పైకి వచ్చారు. ఈ ఇల్లు మీ కల. ఇది చూసుకుంటే మీకు గర్వం కలుగుతుందని నాకు తెలుసు. అంతేకాదు ఇంతకాలం నాలో అత్తగారిపట్లా, మావగారిపట్లా ఓ రకమైన అభిప్రాయం ఉండేది.

ఎందుకని ఆ ఊరినీ, ఆ చూరునూ, ఆ గొడ్లనీ పట్టుకు వేలాడతారా అని. ఎందుకని ఆ ఊరినుండి వారి అడుగులు బయటకు పడవా అని. అదంతా మూర్ఖత్వం అనుకునేదాన్ని. నాక్కూడా ఈ నగరం పట్ల ఒకప్పుడు అలాంటి ప్రేమే ఉండేది. మన ఇల్లు చూసుకున్నప్పుడల్లా మన గతం గుర్తుకు వస్తుంది. మన దొడ్లో సన్నజాజి తీగెను చూసుకుంటే నా చిన్నతనం గుర్తుకొస్తుంది. మరి వీటన్నింటినీ విడిచి పెట్టి వెళ్దామంటున్నాను. ఎందుకంటే భయంగా ఉంది"

సులోచన కళ్ళలో నీలినీడలు.

"నాకు బతకాలని వుంది. నాకింకా జీవితం మీద మమకారం చావలేదు .నాతోపాటు మీరుండాలి. మన స్వప్న ఉండాలి. మనందరమూ కలిసి భయాలకు దూరంగా బతకాలి. ఈ నగరం నాకు అలాంటి నమ్మకం కలిగించలేకపోతోంది. అందుకే నాకిప్పుడు అదే అనిపిస్తోంది. మన వెళ్దాం."

"నిజమే సులోచనా. కానీ ఎక్కడికి వెళ్తాం? ఈ ప్రపంచంలో భద్రత ఎక్కడ ఉందో నువ్వు చెప్పగలవా?"

సులోచన తలవంచుకుంది.

కొద్దిసేపటి తర్వాత తలెత్తి చెప్పింది.

"నేను చెప్పలేనేమోగాని మావయ్యగారు చెప్పారు. మనం పల్లెలకు పోదాం. అక్కడ సంపదలుండకపోవచ్చు. అక్కడ నాగరికత ఉండకపోవచ్చు. ఇంత ఆధునికత లేకపోవచ్చు. ఇక్కడున్నన్ని సౌకర్యాలు లేకపోవచ్చు. కానీ అక్కడ జీవితానికి భద్రత వుంది. అక్కడ ఇంకా మనకు చెందినవి సజీవంగా ఉన్నాయి. ముఖ్యంగా మనిషికి కావలసిన జీవితం మీద మమకారం ఉంది. మనకు కావలసిందల్లా ఒకటే.."

"ఏమిటది?"

"మీరు భూషయ్యగారి సాంబయ్య కావాలి. నేను సాంబయ్య ఇంటావిడ్ని కావాలి, మన స్వప్న వాళ్ళ నాయనమ్మ తులసమ్మ కావాలి అంతే."

సాంబశివరావ్ తన భార్య కళ్ళలోకి చూస్తుండిపోయాడు.

ఆ సమయంలో సులోచన ఎంతో అందంగా కనిపించింది. మెల్లగా తన హృదయానికి హత్తుకుని మౌనంగానే కళ్ళను ముద్దాడాడు.

"పిచ్చిదానా పల్లెలు మాత్రం ప్రశాంతంగా ఉన్నాయని ఎందుకనుకుంటున్నావ్? మనిషికి ఎప్పుడైతే స్వార్ధం పెరిగిపోయిందో ఆరోజే అన్నింటా విధ్వంసన ఆరంభమైంది. పల్లెల్ని ప్రశాంతంగా ఉండనీయరు."

"మీరెన్నయినా చెప్పండి. నగరాలంతగా పతనం కాలేదు. ఇంకా ఈ దేశంలోని గ్రామాలకు పూర్తిగా ఈ అరాచకం సోకలేదు."

"ఈ రోజేమిటిలా..."

సులోచన మరింత దగ్గరిగా జరిగింది.

గాఢంగా రెండు చేతుల్తో బందించింది.

ఆమె అలా మౌనంగా ఎంతసేపుందోగాని..

రావ్‌కి అనుమానం వచ్చింది.

తన చొక్కా తడుస్తున్న అనుభూతి.

"ఏమిటిది సులోచనా" అంటూ తలపైకెత్తాడు.

ఆమె కళ్ళనిండా నీళ్ళు.

"ఏడుస్తున్నావా?" గాద్గదికంగా అడిగాడు.

ఆమె గొంతు పెగుల్చుకుని, మరింత గాఢంగా పెనవేసుకుపోతూ "మన భూపేష్ గుర్తుకొస్తున్నాడండి" అని ఉద్వేగం తట్టుకోలేక హృదయం మీద వాలిపోయింది.

సాంబశివరావ్ సులోచనను మరింత దగ్గరికి తీసుకున్నాడు.

అతని కన్నీళ్ళు ఆమెను తడుపుతున్నాయి.

అక్కడ గాఢమైన నిశ్శబ్దం పేరుకుపోయివుంది.

నగరమంతటా అలాంటి నిశ్శబ్దమే.

అదే సమయంలో మేడమీద ఆరవేసిన లాల్చీ రెపరెపలాడుతోంది.

భూషయ్యగారు నిద్రపోతున్నారు.

అది నిద్రా? మరణమా?

ఇంకేమైనా అద్భుతమా?

ఏమో మరి. మనిషికి ధ్వంసరచనకు ఉపయోగించటంలోనే మేధస్సుకు సరిపోతుంది. ఇంక మరణం గురించో, నిద్ర గురించో విశ్లేషించుకునే తీరికేది?

“ఇంక ఇప్పుడు చెప్పు మన కార్యక్రమం ఏమిటి?" అన్నాడు గంగాధర్.

"నేను చెప్పేదేముంది? నువ్వు ఇలా చేద్దాం అను. మనం ఆ రకంగా చేద్దాం. ఓ రకంగా నేను ఆలోచనలు కోల్పోయిన వాణ్ణి. మొన్నటిదాకా బిడ్డను పోగొట్టుకున్న తండ్రిని. ఇప్పుడేమో తండ్రిని పోగొట్టుకున్న.." అంటూ రావ్ కదిలిపోయాడు.

"రావ్.. ప్లీజ్ ఎమోషనల్‌గా ఫీల్‌కాకు. నేనున్నా యార్. బీ ఫ్రీ నేనూ నీతో బయలుదేరి వస్తున్నా. సరేనా? ఇంక వేరే ప్రయత్నాలంటూ ఏం లేవు. మన కారులో బయలుదేరుతున్నాం సరేనా?"

రావ్ కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటుండిపోయాడు.

"ముందు నువ్వు చల్లటి నీళ్ళతో ముఖం కడుక్కో" అంటూ తను లేచి 'రావ్'ని బాత్‌రూం వరకూ సాగనంపి వచ్చాడు.

"అన్నయ్యగారూ" అంటూ పిలిచింది సులోచన.

గంగాధర్ ఆమె దగ్గరికి ఎళ్ళి "ఏంటమ్మా?" అన్నాడు.

"ఏం అనుకున్నారు?"

"తీసుకు వెళ్ళాలనే అనుకుంటునాం"

"అదే ఎవరెవరని?"

"ఇంకా అనుకోలేదు."

"నేనూ, స్వప్నా కూడా వస్తున్నాం."

"మీరు కూడానా?" అన్నాడు ఆలోచిస్తూ.

"అవునండి. మీరు కూడా ఆలోచించండి. ఎలా చూసినా మేం రావటం సమజసం. ముందు మేం ఈ ఇంట్లో ఏడుస్తూ కూర్చోలేం. రెండవది ఆయన సంగతి మీకు తెలుసు. ఇప్పటివరకూ ఏం మాట్లాడటం లేదు. అయితే తుఫానుకు ముందున్న ప్రశాంతత అది. నేను ఆయన పక్కనుండాలి. మరి నేను ఆయన వెంట ఉంటే స్వప్నను విడిచిపెట్టలేం కదా. అంతేకాదు ముందు మా అత్తగారి పరిస్థితి గురించి మీకు తెలియదు. ఆమె ఎలా అవుతారో తెలియదు. మరి ఈయన్నే చూసుకోవాలా? అత్తయ్యగారినే చూసుకోవాలా? నేనూ లేకపోతే వాళ్ళేం చేస్తారు చెప్పండి."

"నిజమేనమ్మా నేనింత దూరం ఆలోచించలేదు. అంతేకాదు. మేం ఇద్దరం మాత్రమే వెళ్ళి ఊరుకుంటే ఆ ఊరివాళ్ళు మమ్మల్ని ఎప్పటికీ క్షమించరు కూడానేమో?"

"అంతేకదా మరి. ఈ విషయాలన్నీ వారికి తెలియవు కదా. మీరు బయలుదేరగాలేంది వాళ్ళకేమైంది అంటారు. అందులోనూ ఏ శుభకార్యమో అయితే వేరు. ఇలాంటి సమయంలో అలా ఎన్నటికీ చెయ్యకూడదు."

"నిజమే అయితే ఓ పని చెయ్యండి. నువ్వా ఏర్పాట్లు చూడు. నేను 'రావ్'తో మాట్లాడతాను" అని వచ్చాడు.

రావ్ బాత్‌రూం నుండి బయటకు వచ్చాడు. ఇప్పుడతను ప్రశాంతంగా ఉన్నట్లు కనిపించాడు.

"కమాన్.. హరియప్. మనతోపాటు సులోచనా, స్వప్నా కూడా వస్తున్నారు."

"వాళ్ళని కూడానా?" అన్నాడు.

"మరి వాళ్ళిద్దరూ ఇక్కడ ఉండి ఏం చేస్తారు?"

"నీ ఇష్టం."

"అది సరే. క్యాషుందా?"

"ఉందిలే. పదివేలదాకా ఉంది సరిపోతుందిగా"

"చాలు. నువ్వెళ్ళి మిగతా ఏర్పాట్లు చూడు" అన్నాడు.

చదువుకుంటున్నదల్లా ఫోన్ రింగవటంతో పుస్తకం పక్కన పెట్టింది.

"నేనమ్మా డాడీని. అంతా బాగానే వుంది కదా"

"బాగుంది డాడీ."

"అయితే విను. మేం బయలుదేరుతున్నాం. నేను కూడా వెళ్తున్నాను. రెండు మూడు రోజులవరకు రాను. ముందు సిటీలిమిట్స్ దాటాక మళ్ళీ ఓసారి ఫోన్ చేస్తాను. దాంతో మీరేం కంగారుపడాల్సిన అవసరం ఉండదు. నేను ఫలానా తేదీకి రాగలనని ఖచ్చితంగా చెప్పలేను. అయితే తొందరగా రావటానికి ప్రయత్నం చేస్తాను సరేనా?"

"అలాగే డాడీ."

"అమ్మకు ధైర్యం చెప్పాల్సింది నువ్వే. అన్నట్లు కారుముందు నువ్వు చెప్పినట్లుగా 'ప్రెస్' అని రాస్తున్నా సరేనా?"

"థాంక్యూ డాడీ" అంది ఆనందంగా

"అమ్మకి ఒకసారి ఫోన్ ఇస్తావా?"

"అలాగే.. అమ్మా" అంటూ పిలిచింది.

"ఏమిటండి" అంది ఆమె.

"ఏంలేదు. అమ్మాయికి అన్ని విషయాలు చెప్పాను. నేను త్వరగా బయలుదేరి వస్తా. నీకోసారి చెబుదామని"

"జాగ్రత్తగా వెళ్ళండి" అందామె.

"అలాగే"

"మరి సులోచనగారికి చెప్పండి."

"నేను చెబుతానుగా. అమ్మాయికివ్వు"

"జాగ్రత్తమ్మా. ఏం కంగారు పడాల్సిన అవసరంలేదు. అంతగా అయితే కంట్రోల్‌రూంకి ఫోన్ చెయ్యి. మరి ఉంటాను."

ఫోన్ పెట్టేసి కిందకు నడిచి వచ్చాడు.

"గదులన్నీ లాక్ చెయ్యండి. కిచెన్ తాళం చెవులు వాళ్ళకివ్వండి. ఇంతకూ ఏమైనా తిన్నారా?"

"లేదు. వాళ్ళు కూడా తిన్నారా" అన్నాడు పనిమనుషుల్ని ఉద్దేశించి.

"సరే. సాయంకాలం తింటారు చూడండి. జాగ్రత్తగా ఉండండి. ఫోన్ వస్తే మాత్రం విషయం చెప్పండి. ముందు తలుపులన్నీ మూసెయ్యండి. అవసరం అనుకుంటే మాత్రం పోలీసు కంట్రోల్ రూముకి ఫోన్ చెయ్యండి" అంటూ నెంబర్ చెప్పాడు . ఎలా చేయాలో కూడా చేసి చూపించాడు.

"అమ్మా. సులోచనా కొంచెం కాఫీ ఇస్తావా?" అన్నాడు.

"ఉండండి. తయారు చేస్తాను."

"అందరికీ చెయ్యమ్మా" అన్నాడు.

సులోచన నిశ్శబ్దంగా వంటగదిలోకి నడిచింది.

"వెనకసీట్లో జాగ్రత్తగా పడుకోబెడదాం. అంతగా అయితే ఓ పనిచేద్దాం. నువ్వూ సులోచన వెనక కూర్చుందురుగాని" అన్నాడు.

"ఎలా చేద్దాం? పడుకోబెడదామా?"

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Click here to share your comments